

Một nụ hôn Giuda, dù có “mùi mận” đến đâu cũng chẳng đánh được người đồng tính đến hôn.

Mới đây, công ty may mặc thời trang nổi tiếng của Ý “Benetton” đã gây “sóng gió” tại Roma khi tung ra một tấm băng quăng cáo với nội dung mà nhiều người cho là xúc phạm đến vị lãnh đạo của Giáo hội công giáo là đức giáo hoàng Benedicto. Với các kẻ thù ghét chính sá và ghép ráp hình rõt tinh vi, băng quăng cáo đã cho đức giáo hoàng hôn môi một giáo sĩ hội giáo một cách “mùi mận”.

Không riêng nhà lãnh đạo của Giáo hội công giáo và vị giáo sĩ cao cấp của Hội giáo Ai cập, khách qua đường còn thấy một số cấp nguyên thủ quốc gia khác cũng trong tấm “hôn hít” rõt là “kẻ ác” này, như tổng thống Barack Obama của Hoa Kỳ hôn chủ tịch Hội đồng Châu của Trung Quốc, rồi cũng tổng thống Obama hôn ông Hugo Chavez, tổng thống Venezuela, như tổng thống Pháp Nicolas Sarkozy hôn bà Angela Merkel, thủ tướng Đức, như tổng thống Nam Hàn Lee Myung bak hôn lãnh tụ “kính yêu” Bắc Hàn Kim Jong Il hay như thủ tướng Israel, Benjamin Netanyahu hôn chủ tịch Mahmoud Abbas của Palestine. Lúc còn trong nước, mới lọt lòng chẳng kể đến các lãnh tụ trong khi “xã hội chủ nghĩa anh em” hay “môi hở răng lành” trao cho nhau cái hôn “hữu nghị” và áp má vào nhau nghe chùn chụt, tôi đã thấy lắm người rồi. Nay người ta lại cho những nguyên thủ đáng kính trọng trên thế giới hôn nhau trên môi thì quả thật, tôi chỉ muốn “nôn” mà thôi.

Với hàng chữ “Unhate” (không thù hận) được viết lên bên cạnh tấm hình, hãng Benetton lại đi đến tận cùng của nghệ thuật giãi thích rằng mình làm như thế là để kêu gọi xây dựng hòa bình và chấm dứt thù hận.

Trước đây, vào năm 1990, công ty may mặc thời trang này cũng đã cho phát hành một tấm băng quăng cáo cũng có nội dung tương tự nhưng ít táo bạo và thách thức hơn như: một linh mục hôn một nữ tu, hình ảnh một trẻ sơ sinh đỏm máu, một phụ nữ da đen cho một trẻ sơ sinh da trắng bú mẹ, một bệnh nhân AIDS hôn người trên giường bệnh được bao quanh bởi những người thân trong trạng thái rõt đau khổ. Thông điệp được hãng này đưa ra xuyên qua những tấm băng quăng cáo này là hãy “chấp nhận” và “khoan nhượng”.

Phản ứng mạnh mẽ nhất từ các tổ chức quốc gia có hình đức giáo hoàng là Tòa thánh Vatican. Ngay sau khi Tòa thánh lên tiếng phản đối, hãng Benetton đã cho tháo gỡ bức hình có đức giáo hoàng và tuyên bố rằng mục đích của chiến dịch quăng cáo là để chống lại văn hóa thù hận đến mức hình thức, dù thế nào cũng đã xin lỗi Tòa thánh vì đã xúi dục hình ảnh của đức

giáo hoàng đã qu&#ng cáo v&#i n&#i dung xúc phạm đ&#n tình c&#m c&#a các tín h&#u công giáo (x.b&#n tin c&#a Đoàn Chim Vi&#t, 20/11/2011).

Cũng như những người sinh ra và lớn lên trong môi trường văn hóa đ&# cao nguyên t&#c “nam nữ thụ thụ bất thân”, có lẽ suốt thời niên thiếu, tôi chưa từng thấy có ai công khai “hôn hít” bao giờ cả. Ngay cả những cha mẹ tôi cũng chưa một lần bắt tôi bắt gặp “qu&# tang” làm một cách âu yếm công khai nào chứ đừng nói tới chuyện ôm nhau mà hôn hít. Mãi cho tới khi đến Pháp, lớn đến tiên tôi thấy sự bất “s&#c” khi thấy bắt gặp những công chúng nào ng&#i ta cũng hôn nhau đ&#c và dĩ nhiên hôn nhau theo kiểu Tây (French kiss). Những chuyện gì rồi cũng quen. Bây giờ tôi thấy mình như “tr&#” ra trước công chúng trai gái, đàn ông đàn bà ôm nhau hôn trên màn hình cũng như trên đường phố trước mắt mình. Với tôi, cái hôn say đắm hay bắt gặp cách âu yếm nào cả hai người khác phái đang yêu nhau lúc nào cũng đẹp. Phải nói rằng cái hôn là cách biểu lộ tình cảm đẹp nhất mà văn minh Tây phương đã mang lại cho nhân loại.

Thật ra, mà Wikipedia đã tra cứu, tôi thấy “hôn hít” không phải là phát minh của văn minh Tây phương, mà đã có từ thời Ai Cập cổ cũng như Hy Lạp, Assyria và Ấn Độ. Theo nhà nhân chủng học Cesare Lombroso khoảng 19, cái hôn của những tình nhân xuất phát và tiến hóa từ cái hôn của người mẹ. Vào đầu thế kỷ 20, nhà sử học Ernest Crawley, khi nghiên cứu về người gốc của cái hôn, đã cho rằng thời Nhật Bản, trước thế kỷ 20, người ta chỉ biết có một kiểu hôn là kiểu hôn của người mẹ dành cho trẻ nhỏ. Tại Phi Châu và những “vùng kém văn minh”, vợ chồng hay người yêu không bao giờ hôn nhau.

Tuy nhiên, trong bối cảnh tôn giáo, thì cái hôn xem ra rất phổ quát. Kinh thánh của Do thái giáo cũng như Kinh Coran của Hồi giáo ghi lại rất nhiều cái hôn. Riêng Kitô giáo, trong giai đoạn tiền khởi, đã nói đến cái hôn bình an. Theo ngã của văn minh Tây phương, đã có một đ&#o, cái hôn bình an này cũng được du nhập vào Việt nam, những không thấy họ nhập vào văn hóa Việt nam. Tôi còn nhớ, vào cao điểm của nghi thức Thánh lễ sau cuộc cải tổ của Công đồng Vatican II, từ sau năm 1965, các tín hữu công giáo được vợ chồng tôi gửi trao cho nhau một cách bình an. Ở Tây phương, thì đây là lúc người người bắt tay nhau hay nắm thân họ một chút thì ôm lấy nhau để gửi là trao cho nhau cái hôn bình an. Trong chuyến đi Việt nam vừa rồi, tôi thấy cách bình an này vẫn còn được người công giáo Việt nam trao cho nhau một cách máy móc và lạnh lùng. Trong đa số các nhà thờ, nam nữ vẫn thụ thụ bất thân, nghĩa là nam nữ chỉ đứng bên ngoài và nữ thì vẫn “t&# thụ” bên trong. Khi linh mục kêu gọi trao bình an cho nhau, thì ai đó ra hiệu và người ta mới quay sang nhau, có khi cũng chỉ nhìn nhau và rồi ph&#ng cúi chào nhau. Đáng nói đâu xa, tại Úc đất này, trong các thánh lễ bằng tiếng Việt nam, mới khi được mời gọi trao ban bình an, cùng lắm người Việt nam chỉ bắt tay nhau thôi. Ngay cả vợ chồng cũng chìa tay ra cho nhau! Hình như mới thấy có những cặp vợ chồng ôm nhau để trao bình an cho nhau.

Đúng như cái hôn vẫn còn là một cách biểu lộ tình cảm xa lạ với người Việt nam và người Á châu nói chung. Phải chăng vì trân quý sự chân thành và sự những cái hôn Giuda mà người Việt nam còn e dè với cách này không? Những dù sống ở thời đại nào và thu&#c nền văn hóa nào, con người vẫn phải đi vào quan hệ với người khác bằng sự “ti&#p xúc” qua thân xác của mình. Hôn cũng chỉ là một hình thức tiếp xúc. Đi&#u quan trọng không phải là sự tiếp xúc mà là một cách thể hiện thân mật và chân tình của con người. Người ta vẫn có thể đứng sát bên nhau mà vẫn là người xa lạ hay kẻ thù của nhau. Một kiểu hôn Giuda, dù có “mùi m&#n” đến đâu cũng chỉ đánh đ&#ng

đồng cồng i đồng hôn.

Ngày nay y khoa đã khám phá ra sự cảm nhận của trẻ con và cha mẹ và tiếp xúc với môi trường khác. Chuyên gia tâm lý trẻ em Karl Menninger đã chứng minh rằng những người “chăm trí” thường đáp trả một cách tích cực hơn nếu có sự tiếp xúc giữa họ với người cha mẹ. Một bài viết đồng cồng đăng trong một tạp chí y khoa ghi lại rằng các bệnh nhân bị đột quỵ thường trở lại bình thường mau chóng hơn nếu có một người yêu thường họ hiện diện bên cạnh để nắm tay họ. Bài báo cũng cho thấy rằng những người nhận bệnh liệt não bị cũng sẽ có đồng nhiếu hơn sau khi tiếp xúc với người thân. (x.Harold Sala, Joyfully Single in a Couples'World, Mandaluyong City, Philippines, 1996, trg 99)

Tạp chí Reader's Digest, ở nước Úc châu, trong số ra tháng 12 này, cũng ghi lại một câu chuyện thật cảm động về sự cảm nhận của trẻ và hai sinh nữ sự tiếp xúc giữa người mẹ và một thú vật. Đây là một “phép lạ” mà các bác sĩ không giải thích được, những người có cha mẹ đẻ bé mẹ bị mất tích xác tại sao nó sống còn. Theo câu chuyện, mẹ cũ dù phải chờ 14 tuần nữa người phụ nữ tên là Kate Ogg, 29 tuổi, mới đến ngày lâm bồn, nhưng chị đã trải qua những cơn đau thật không chịu được nữa, cho nên đã đưa con đẻ vào bệnh viện Wollongong, New South Wales. Tại đây, hai đứa con sinh đôi đều khỏe, một trai một gái của chị đã chào đời. Nhưng trong khi đứa em gái tên là Emily đã “mang tiếng khóc vào đời” thì anh nó, Jamie, lại ra đời như một khúc gỗ. Trong 20 phút, các bác sĩ đã tìm cách đưa dòng khí vào buồng phổi của em, nhưng tất cả mọi cố gắng đều vô ích. Đứa bé vẫn không thở, không cử động, không đáp trả lại với bất cứ thử kích thích nào. Một trong những bác sĩ đã phải thú nhận với người mẹ rằng họ không còn hy vọng nào đối với đứa con em.

Để cho người mẹ được nhìn một con lợn con, các bác sĩ đã đưa đứa bé trở lại cho chị. Cùng với người chị đang có mặt bên cạnh, người mẹ đã tháo quần áo xung quanh đứa con và đặt nó trên tiếp xúc lên ngực mình. Chị vỗ nhẹ nhàng và ôm đứa bé vào lòng. Chị nhìn lại rất nhích, mọi khi chị nghĩ chị nhớ đến hay đau yếu, chị đều ôm lấy anh và hôn vào mặt anh. Chị không bao giờ ý thức rằng chính cái lợn săn sóc mà người ta thường gọi là “chăm sóc theo kiểu Kangaroo mẹ chăm sóc con” (kangaroo mother care) đó đã giúp cho bệnh tình của chị nghĩ chị thuyết giải rất nhích.

Ôm con vào lòng, Kate bắt đầu nói chuyện với nó. Chị kể cho nó nghe về em nó và gia đình nó. Lợn quá, sau vài phút, người mẹ nghe thấy tiếng ngóc của đứa con bắt đầu cử động một cách nhịp nhàng. Chị nói cho chị nghĩ biết là có thể đứa bé còn sống và bỏ cho nghĩ đi gọi bác sĩ. Nhưng bác sĩ chỉ ý đến chẩn đoán và giải thích rằng đây có thể là một phản xạ tự nhiên mà thôi. Nhưng hai chị nghĩ vẫn không hết hy vọng. Họ đặt đứa bé vào lòng và cả ba ôm lấy nhau như một gia đình nào muốn gần gũi thân mật với nhau. Lợn này, họ không thể tin được đứa con đã xảy ra: đứa bé bắt đầu mở mắt ra và nắm lấy ngón tay của cha nó. Người chị nghĩ liền chạy đi báo tin cho các bác sĩ. Một viên bác sĩ cùng với một y tá nhận phòng và cũng với một người nghĩ đi như lợn trên, ông giải thích rằng hai chị nghĩ đang bị ốm nặng. Lúc bấy giờ người mẹ nắm lấy một ngón tay của mình cho viên bác sĩ xem và nói rằng đứa bé đã nắm vào ngón tay có dính sữa của chị. Viên bác sĩ liền đưa tay bế đứa bé lên và nghĩ nhiên vô cùng khi nghe nó bắt đầu khóc. Ông đặt nó xuống giường trở lại và đặt nó nghe lên ngực của nó. Đứa bé đã bắt đầu thở và máu cũng đã lưu chuyển trong người nó.

Bài viết trên báo Reader's Digest đã trích dẫn lại của ông Matt Hertenstein, một giáo sư

Những quà tặng vô giá

Tác Giả: Chu Th&#p

Thứ Bảy, 26 Tháng 11 Năm 2011 07:30

kh&#o v&# tâm lý h&#c t&#i đ&#i h&#c DePauw, Hoa k&# và là m&#t chuyên gia n&#i ti&#ng trên th&# gi&#i v&# s&#c m&#nh c&#a s&# “ti&#p xúc” b&#ng da th&#t c&#a con ng&#&#i. Giáo s&# Hertenstein nói: “Thân xác c&#a chúng ta thêm đ&#&#c đ&#ng ch&#m. Ng&#&#i ta đã ch&#ng minh đ&#&#c &#nh hu&#ng tích c&#c c&#a s&# “ti&#p xúc” đ&#i v&#i sinh lý, h&# th&#ng mi&#n nhi&#m, s&# đ&#p tr&# tr&#&#c s&# căng th&#ng và ngay c&# não b&# c&#a chúng ta”. Đ&#u này không ch&# đ&#c bi&#t có giá tr&# đ&#i v&#i tr&# s&# sinh mà còn đ&#i v&#i m&#i ng&#&#i trong b&#t c&# tr&#ng thái th&# lý và tinh th&#n nào.

Nhìn l&#i kinh nghi&#m b&#n thân, m&#i l&#n ngã b&#nh, &# b&#t c&# tu&#i nào, đ&#u tôi s&# nh&#t v&#n là s&# cô đ&#n và đ&#u tôi “thêm” nh&#t v&#n là s&# hi&#n di&#n c&#a ng&#&#i thân. Th&#t ra, không ch&# có nh&ng lúc đau y&#u, mà bình th&#&#ng, tôi v&#n th&#y thêm m&#t l&#i chào h&#i, m&#t n&# c&#&#i thân thi&#n, m&#t ánh m&#t giao c&#m và c&#m thông và nh&#t là m&#t bàn tay thân ái nào đó, n&#u không đ&#&#c v&# lên vai, thì cũng đ&#&#c n&#m b&#t.

Trong m&#t s&# đ&#p đ&#c bi&#t, tôi cũng c&# g&#ng h&#i nh&#p vào văn hóa Tây ph&#&#ng đ&# “ôm hôn” ng&#&#i thân, nh&#t là sau m&#t th&#i gian dài xa cách. Nh&ng trong cu&#c s&#ng th&#&#ng ngày, tôi v&#n luôn trân quý nh&ng c&# ch&# thân thi&#n và thân ái mà tôi nh&#n đ&#&#c và trao cho ng&#&#i khác. Đó là nh&ng quà t&#ng vô giá mà ng&#&#i cho không bao gi&# ng&#. R&#t nhi&#u l&#n trong đ&#i, tôi đã l&#&#t qua bu&#n kh&#, th&#t b&#i, chán n&#n ch&# nh&# vào m&#t c&# ch&# h&#t s&#c “v&# v&#n” c&#a ng&#&#i thân. M&#t cái v&# vai có th&# khi&#n tôi đ&#ng d&#y làm l&#i t&# đ&#u, m&#t ánh m&#t khích l&# khi&#n tôi có s&#c m&#nh đ&# ch&#y tr&#n...công an. Qu&# th&#c, tôi đã s&#ng m&#t cu&#c s&#ng đ&#y ý nghĩa cho đ&#n hôm nay ph&#n l&#n nh&# vào nh&ng ti&#p xúc thân tình gi&#a ng&#&#i v&#i ng&#&#i, và tôi tin r&#ng tôi v&#n luôn c&#n nh&# v&#y.

Vi&#t nh&ng giòng ch&# này m&#i tu&#n, tôi c&#m th&#y h&#nh phúc vì tôi bi&#t r&#ng tôi đang đ&#&#c “ti&#p xúc” v&#i ng&#&#i khác. Nh&#n và trao ban tình thân ái ch&#c ch&#n là “th&#&#ng v&#” duy nh&#t mà tôi yêu thích và g&#n bó trong cu&#c đ&#i này.